

РЕШЕНИЕ

№ 1592

гр. София, 11.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Людмила Коева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12868** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радостин Радков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. /Д“ИТ“ - С./, срещу решение без дата по НАХД № 20779/2014 г. на Софийски районен съд /СРС/, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 22-000663/12.08.2014 г., издадено от директора на Д“ИТ“ - С., с което на [фирма], на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 (хиляди и петстотин) лева за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Твърди се, че решението е незаконосъобразно и необосновано. В съдебно заседание се представлява от юрк. П.. Моли съдът, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и потвърди НП. Претендира присъждане на разноски. Ответникът, не се представлява, не взема становище по касационната жалба. Представителят на **СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА**, взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа страна:

Със съдебно решение без дата по НАХД № 20779/2014 г., СРС е отменил НП №

22-000663/12.08.2014 г., издадено от директора на Д“ИТ“ - С., с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ на основание чл. 415, ал. 1 от КТ, в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните от него доказателства. За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при издаването на АУАН и НП са допуснати съществени процесуални нарушения и същите не са в съответствие с материалния закон. Тези изводи са неправилни и не се споделят от касационната инстанция.

От приложените по делото писмени доказателства, както и събраните в хода на процеса свидетелски показания, безспорно се установява извършването от обективна и субективна страна на посоченото в НП нарушение. дружеството е правилно санкционирано на основание чл. 415, ал. 1 от КТ - „Който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.“. Смесовото и логическо тълкуване на тази норма е несъмнено – административно наказателна отговорност носи лице, което не изпълни задължително предписание, на което е било адресат, дадено във връзка с неспазване от негова страна на вменени му задължения от трудовото законодателство. Доколкото срокът и изпълнението на конкретно определено задължение по КТ са елемент от задължителното предписание, то констатацията за влизането му в сила и неизпълнението на задължението в указания срок, са необходимо и достатъчно условие за ангажиране на отговорността на дружеството за неизпълнението на предписанието, съгласно чл. 415, ал. 1 от КТ. На преценката на контролния административен орган е предоставено /арг. от чл. 404, ал. 1 от КТ/ дали ще санкционира нарушителя на трудовото законодателство, прилагайки веднага санкционната норма на чл. 414, ал. 1 от КТ, или първо ще му даде възможност да преустанови действията или бездействията, чрез които допуска нарушението, като издаде задължително предписание по реда на чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ. Нарушението, изразяващо се в неизпълнение на задължително предписание е установено при проверката по документи на 23.07.2014 г. В процесния случай АНО правилно е приел фактическо неизпълнение в указания срок на дадено конкретно и влязло в сила задължително предписание, въз основа на което е формирал законсъобразен извод за ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя в хипотезата на чл. 415, ал. 1 от КТ. От доказателствата по делото е видно, че [фирма] не е изпълнило в цялост задължително предписание № 6, дадено му с Протокол за извършена проверка, връчен на 09.04.2014 г., като срокът за изпълнение е бил до 30.05.2014 г. След извършена последваща проверка, документирана с Протокол от 23.07.2014 г., административният орган е установил, че даденото предписание да изплати начисленото възнаграждение на С. С. за извършена работа за периода от месец май 2013 г. до месец март 2014 г. включително, не е изпълнено в своята цялост, като не е изплатило трудовото възнаграждение за месец март 2014 г. Съставът на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ се осъществява от обективна страна с неизпълнение на задължително предписание на контролния орган за спазване на трудовото законодателство. Неизпълнението на предписанието е установено при последваща проверка, която е правно-релевантният факт, пораждащ отговорността по чл. 415, ал. 1 от КТ.

Неправилно СРС е приел, че нарушението е описано неясно и при липса правно

основание за даване на предписание. Неизпълнението на задължението по чл. 415, ал. 1 от КТ представлява нарушение на трудовото законодателство. Съгласно разпоредбите на чл. 416, ал. 1 и 5 от КТ, нарушенията на трудовото законодателство се установяват с актове, съставени от държавните контролни органи, а наказателните постановления се издават от ръководителя на съответния орган по чл. 399, 400 и 401 или от оправомощени от него длъжностни лица съобразно ведомствената принадлежност на актосъставителите. Според нормата на чл. 399, ал. 1 от КТ, цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности, включително по изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовото правоотношение, се осъществява от Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ към министъра на труда и социалната политика, което оборва становището на работодателя, че ДИТ е превишила своите правомощия и е издала незаконосъобразно предписание по вече прекратено трудово правоотношение. От цитираните разпоредби е видно, че именно на ИА „ГИТ“ са възложени контролни правомощия по спазване на трудовото законодателство, включително по изплащане на неизплатени трудови възнаграждения. Обстоятелството, че работникът или служителят може да предяви иск с правно основание чл. 128 от КТ за неизплатено трудово възнаграждение, не засяга правомощията на контролните органи по чл. 399, ал. 1 от КТ, включително да съставят актове за установяване на административно нарушение и да издават наказателни постановления. В допълнение следва да се посочи, че липсват данни заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение да е била представена при проверката на документи на 09.04.2014 г.

АНО правилно след преценка характера и тежестта на нарушението, е наложил наказание „имуществена санкция“ в минималния размер на предвидената от съответната санкционна норма за такъв вид нарушение.

Касационната инстанция обаче счита, че институтът на абсолютната давност е приложим в процесния случай, т.е. налице е основание за отмяна на наказателното постановление на друго основание. В ЗАНН не са предвидени разпоредби, касаещи абсолютната давност за административнонаказателно преследване, поради което на основание чл. 11 от ЗАНН, приложими в процесния случай са разпоредбите, уреждащи този вид давност по НК. Съгласно разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК, не се образува наказателно производство, а образуваното се прекратява, когато наказателната отговорност е погасена поради изтичане на предвидената в закона давност, т. е. изтеклата давност е обстоятелство, което изключва наказателната отговорност като предпоставка за реализирането ѝ чрез провеждане на административнонаказателно преследване. Изтичането на абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 от НК, погасява наказателната отговорност на деца - той не може да бъде осъден, като му се наложи наказание за извършеното престъпление и наказателното преследване срещу него следва да се прекрати като безпредметно по чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК. Съгласно действащата разпоредба на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /ДВ бр. 26/2010 г./, предвидения общ давностен срок от четири години и половина е изтекъл още към 31.11.2018 г. – още преди датата на образуване делото пред касационната инстанция – 31.12.2021 г., тъй като момента на извършване на административното нарушение е 31.05.2014 г.

При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде потвърдено.

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е:

ПОТВЪРЖДАВА Решение без дата по НАХД № 20779/2014 г. на Софийски районен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.